

עפ"א 25077/04/18 - גר ורקשטל נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 25077-04-18 ורקשטל נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני: כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב

המערער גר ורקשטל

נגד

עירית תל-אביב-יפו

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופטת י. אונגר ביטון) (הכרעת הדין מיום 1.1.18 וגזר הדין מיום 12.3.18) לפיו הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל-אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 (להלן: "**חוק העזר**") חניה בניגוד לתמרור "אין עצירה" ונגזר עליו קנס בסך 750 ₪.

הרקע

למערער ניתן דו"ח חניה בגין העמדת רכב בניגוד לתמרור "אין עצירה" עפ"י סעיף 6(א)(2) לחוק העזר. המערער ביקש להישפט, הוא זומן לשיבת הקראה ולאחר שכפר בעובדות כתב האישום ואף טען טענות מקדמיות שונות, לרבות טענה שאין להשיב לאשמה אשר נדחו ע"י בית משפט קמא, נשמעו הוכחות. עדות הפקח ועדות המערער.

בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו כי המשיבה הוכיחה כי המערער עצר את רכבו במקום ובמועד כמפורט בדו"ח החניה - ת/1. עוד קבע בית משפט קמא כי אין ממש בטענותיו המקדמיות של המערער ואין בהן כדי להצדיק את ביטול כתב האישום. כן נדחתה טענתו לפיה אין להשיב לאשמה. בית משפט קמא דחה את טענות המערער לעניין חוק החניה לנכים וקבע כי המערער לא הוכיח את הגנתו ואת כל ארבעת התנאים המצטברים שבסעיף 2(א) לחוק הנ"ל.

להלן בתמצית טענות המערער

1. העבירה התיישנה מאחר וההודעה על תשלום הקנס נשלחה לאחר חמישה חודשים בעוד שהחוק קובע כי יש לשלוח את הדו"ח שצולם תוך ארבעה חודשים.
2. בהודעת תשלום הקנס לא צוין כי לרכב יש תו נכה וכן לא צוין בה כי הרכב צולם וכי התמונות יומצאו לבעל הרכב. בהודעת תשלום הקנס אף לא צוינה העבירה בה מואשם המערער.

3. הדו"ח לא נרשם ע"ג טופס 8 הוא לא נשלח למערער בדואר ואף לא הוצג לו במהלך המשפט.

4. הדו"ח ניתן על סמך צילום ממצלמה ניידת ובעניין זה יש להמתין להחלטת בית המשפט העליון בבג"צ 867/15.

5. טעה בית משפט קמא כאשר הטיל על המערער קנס שהינו פי שלושה מהקנס המקורי.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני שני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שבתיק בית משפט קמא ואת השלמות טיעוני הצדדים בכתב, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

בהתאם להוראות סעיף 3(א) לחוק חניית נכים (הוסף בשנת 2012 - תיקון מס' 5) (להלן: "**החוק**") נקבע:

"(א) על אף האמור בכל דין לא תימסר הודעת תשלום קנס לגבי רכב הנושא תו נכה. החונה בניגוד להוראות סעיף 2 ו-3, אלא אם הרכב צולם באופן המעיד על התקיימות אחת הנסיבות האמורות בסעיף 2(א)(3) או (4) או 3 ועל גבי הודעת תשלום הקנס צויין כי הרכב צולם וכי הצילום יומצא לבעל הרכב; הומצאה הודעת תשלום הקנס לבעל הרכב; יצורף אליה צילום כאמור".

בענייני לדברי המערער הדו"ח המקורי לא נמסר לידיו ואף לא הוצמד לשמשת הרכב והוא לא ידע על קיומו עד שקיבל בדואר לאחר מספר חודשים, את הודעת תשלום הקנס ולה צורפו שתי תמונות ותו לא. מטעם זה טוען המערער כי היה מקום לבטל את הדו"ח דנן.

לדברי ב"כ המשיבה בסיכומיה, מאחר ולטענת המערער הוא לא קיבל את הדו"ח המקורי אלא רק את הודעת תשלום הקנס שנשלחה אליו בדואר, לא היה צורך כלל לציין את העובדה כי הרכב צולם כי הצילום יומצא לבעל הרכב. עוד נטען כי גם אם מדובר בפגם לכל היותר מדובר בפגם פרוצדוראלי חסר כל חשיבות.

כאמור, הוראות סעיף 3א'(א) לחוק הוספו בשנת 2012 בתיקון מס' 5. אינני מקבלת את הטענה לפיה גם אם לא מציינים בדו"ח החניה את שדרש המחוקק לציין בו, דהיינו כי הרכב צולם וכי הצילום יומצא לבעל הרכב, מדובר בפגם פרוצדוראלי חסר חשיבות.

אינני סבורה כי המחוקק בסעיף 3א'(א) לחוק התכוון להשחית את מילותיו לריק. עוד נאמר ברישא לסעיף דנן כי: **"על אף האמור בכל דין, לא תימסר הודעת תשלום קנס לגבי רכב הנושא תו נכה בניגוד להוראות סעיפים 2 ו-3"**

3....., "א לא אם הרכב צולם באופן המעיד על נסיבות ביצוע העבירה ועל גבי הודעת תשלום הקנס צוין את שנדרש לציין. דהיינו, מכך אנו למדים כי אם הרשות לא פעלה בדרך זו לא ניתן ליתן הודעת תשלום קנס לרכב הנושא תו חניה לנכה.

כאשר מדובר ברכב נכה אין להסתפק בצילום הרכב ובמשלוח הודעת תשלום הקנס והתמונות בדואר. יש צורך למלא את כל ההוראות המפורטות בסעיף 3א'(א) לחוק, דהיינו, להצמיד את הדו"ח לשמשת הרכב או למסור אותו לנהג ולציין בדו"ח החניה כי הרכב צולם וכי הצילום יומצא לבעל הרכב.

לא ניתן להתעלם מדרישה זו המפורטת בחוק ולהסתפק רק במשלוח הודעת תשלום קנס בדואר גם אם אליה מצורף צילום הרכב. על הנכה לדעת בזמן אמת בגין איזה עבירה ניתן דו"ח החניה, כי הרכב צולם כדין וכי הצילום יומצא לו, וזאת על מנת שיוכל לשקול את צעדיו.

במקרה דנן, לא הוכחה המשיבה כי הדו"ח המקורי הוצמד לשמשת הרכב או נמסר למערער, מאחר ולא הגישה העתק מדו"ח זה לבית משפט קמא. זאת ועוד, הפקח בעדותו בבית המשפט אף תמך בדבריו של המערער לפיהם לא קיבל את הדו"ח המקורי.

הפקח בעדותו בבית המשפט ציין בחקירתו הראשית כי הגיע לרכבו של המערער שחנה באדום לבן וחסם את שדה הראיה לעוברים במעבר החציה ועל כן רשם לו דו"ח חניה. אולם בחקירתו הנגדית הודה הפקח: **"אני לא זוכר איפה הדו"ח. או נשלח בדואר או ששמתי על הרכב"**. (עמ' 3 לפרוטוקול שורה 13). עוד הודה הפקח כי יכול להיות שלא הצמיד כלל את הדו"ח לשמשת הרכב. (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 12-21). הפקח הודה כי איננו זוכר את האירוע למעט מחומר הראיות שראה במועד הדיון וציין כי איננו יודע אם באותו יום נסע על קטנוע בניידת או הלך ברגל.

לדברי הפקח הוא רשם על הדו"ח המקורי שלוש הערות. למרות שכאמור לדבריו יתכן וכלל לא הצמיד את הדו"ח לשמשת הרכב או מסר אותו לנהג בזמן אמת ההערות הללו צוינו גם בהודעת תשלום קנס שנשלחה למערער בדואר.

בנסיבות הללו קיים ספק רב אם התקיימו התנאים המפורטים בסעיף 3א'(א) רישא לחוק חניה לנכים, לפיהם לא תימסר הודעת תשלום קנס לגבי רכב הנושא תו נכה החונה בניגוד להוראות בסעיפים 2 ו-3 אלא אם כן הרכב צולם באופן המעיד על התקיימות אחת הנסיבות האמורות בסעיף 2(א)(3) או (4) או 3 וע"ג הודעת תשלום הקנס צוין כי הרכב צולם וכי הצילום יומצא לבעל הרכב.

זאת ועוד, הצילומים של הרכב אשר צורפו להודעת תשלום הקנס שנשלחה למערער אינם מעידים באופן חד משמעי על התקיימות אחת הנסיבות המפורטות בסעיף 2(א)(3) או (4) או 3 כפי שציווה המחוקק בסעיף 3א'(א) לחוק.

בהודעה על תשלום הקנס צוין כי המערער חנה בניגוד לתמרור **"אין עצירה"**. וכי חסם שדה ראיה. כידוע רכב נכה רשאי בנסיבות מסוימות לחנות במקום בו רכב אחר אינו רשאי לחנות לרבות ב**"אין עצירה"**. מעיון בתמונות לא התרשמתי כי אכן רכבו של המערער חסם שדה ראיה או כי הפריע הפרעה ממשית לתנועה.

הנטל מוטל על המערער להוכיח את ארבעת התנאים המצטברים המפורטים בסעיף 2(א)(1) עד 2(א)(4) לחוק ובית

משפט קבע כי לא הרים את הנטל המוטל עליו. אולם כאמור מהתמונות שהוגשו לבית משפט לא עולה באופן חד משמעי כי הרכב גרם להפרעה ממשית לתנועה או כי חנה באופן שיש בו סיכון לעוברי אורח, או בצורה אשר מונעת מעבר חופשי להולכי רגל וכדומה. מכוניתו של המערער אכן חנתה בקרבת מעבר חציה אולם עדיין נותר מרחק אותו לא ניתן לקבוע בבירור, בין מקום החניה לבין מעבר החציה.

באשר לטענת התיישנות שהעלה המערער לפי הוראות סעיף 225א'(א) לחסד"פ. לאור האמור לעיל מתייתר הצורך לדון בה.

באמרת אגב ייאמר כי במקרה זה לא הוכח כי הרכב צולם במצלמה המופעלת באופן אוטומטי בהתאם להוראות סעיף 27 א' או 27 א'1 לפקודת התעבורה.

אי לכך, ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור ומזכה את המערער.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ח, 24 יוני 2018, בהעדר הצדדים.